

FEHÉR FERENC:

Nálam járt anyám

A város ma reggel összerezent,
a fák megdideregtek
s a harangnyelvek fenn a toronyban
összecsókolóztak . . .

Az iskola mellett,
papucsban, kosárral,
várt rám az édesanyám.

Úgy nézett reám,
mint fázós fűz a hársra.

S mert ősz volt és november, —
könnyei csepegő harmatával
rámszórtá ügyetlen vigaszt.

Előbukkant a nap s gyerekkorom
kis felhő-angyalai körüllebegték a
kimért torony süvegjét . . .

Már csak a föld, a porhanyó hiányzott
meg fölülünk a napkemence
és tányérencú napraforgó-nénik
szép mosolya . . .

Az ősz, a vén csősz azonban utánunk ballagott
és vége lett örömemnek,
mert megsuhintotta fütykösét . . .

Mellettünk villamos süvített,
és anyámat kendőstül-kosarastul
elragadta tőlem a szél, a vijjogó . . .